

Az Isteni tudás -miként a Nap-
Keleten kél és Nyugaton lehangylik.

Jászok titka

Egykor jászok dicső őse, jó Jas mester fölkereste, kereste föl Balarámot, tudakolja igazságot. Kérdezte a bölcs tanítást, okosságot nem ámitást, alázatért, tiszta szívért meg is kapta az őszintét.

Hosszan szólott magos tudás, itta a Magasztos szavát. Minden tökéletes szépet, kapott teljes világképet. Hogy fölfogta egészséget, nem csak részit bölcsességnek, egyre fúrta, egyre nyomta késztetés, hogy mással ossza.

- Tanításod el nem veszhet! Had láthassa aki reszket! Világoljon a szent tudás, had javítson ki-ki hibán!

- Miként szóljunk a világhoz? - fordult jó Jas Balarámhoz.

Legfelsőbb meg annyit szóla: - Ne hogy tudjon bárki róla! Tartsa néped tudás titkát, békén élje rendelt sorsát. Kerüljétek mások átkát, földjeit meg házáat várát.

- Kuru mező vérontása, újra írta a világot. Vége régi béke létnek, vitatkozás jövend végleg! Nem okulnak semmiből sem, világ népi így hevülnek! De ten néped elkerülje nézeteltérések zúrje.

Éltek békinn századokig, nem ártottak ők sem nekik. Róluk szinte nem is tudtak, úgyan hittek úgy vonultak. Senki nem szólt Jas tudásról, sem arról, sem Balarámról. Nem szólt rovás, se nem képek, szájról száj lett tudás léte.

Úgy változott zajos világ, úgy acsargott rab és király, víttak harcot kincsért hitért, állatin nem emberiként.

Így maradt a titkok titka, puszta rétnak áldozatja. Ősi jászok megőrizék, nem hajlottak senki elé, amíg vérük tiszta maradt, addig tudás velük szaladt. De mint fogytak, kavardtak bölcsességik akként koptak. Ahogy koptak, amint fogytak, tudásban nem gyarapodtak. Elfeledeék régi hitük, vagonka lett szemük, szívük. Ily nemzetben elhal tudás, nincs bölcsesség, nincs maradás. Rajtok minden cifra maska, nem hasonlít réti sasra. Csenevész lett, színe sincsen, boldogságot venne kincsen, azon amit így nem lehet, elveszíté hitét s teret.

De a titok megvan mélyen, szívmelegség megőrizze! Dédelgesd csak jász fi s leány, s megérted e világ sorát.

Borzák Balarám Béla